

Ordre har været at faa Statsbaneledelsen i Tale, men kun holde mig til Nutiden, da dette sikkert kan give ærede Medlemmer et Indblik i, hvorledes den Forhandlingsret, som er givet af en tidligere Minister, praktiseres af en Embedsmand. I August Maaned for et Aar siden indgav Statsbanearbejderne i Aarhus, Nyborg og København et Andragende til Generaldirektionen for Statsbanerne om en Forkortelse af Arbejdstiden fra 10 til 9 Timer og en Lønforhøjelse af 3 Ø. pr. Time. Efter ca. $\frac{1}{2}$ Aars Forløb, den 6. Februar, bleve de saa indkaldte til et Forhandlingsmøde med Generaldirektøren. Jeg maa sige, at det var det mest meningsløse Forhandlingsmøde, man kunde tænke sig, fordi Generaldirektøren var aldeles uvidende om Værkstedforholdene, de Forhold, hvorom han skulde forhandle. Det kan være, at man ikke kunde forlange, at Generaldirektøren skulde være inde i disse Forhold, men saa kunde man i alt Fald forlange, at Maskindirektøren, Hr. Busse, som var fuldt inde i disse Forhold, var bleven tilkaldt. Forhandlingerne den 6. Februar strandede imidlertid saaledes paa Grund af, at Generaldirektøren skulde undersøge Værkstedforholdene, og hvorledes det forholdt sig med de fra Arbejderne indkomne Klager. Hvorledes Generaldirektøren har forstaaet at sidde den omtalte Ordrebestemmelse overhørig, fremgaar af, at der fra 6. Februar indtil nu endnu ikke foreligger noget Resultat angaaende de for Generaldirektøren indankede Punkter, og det til Trods for, at der fra Arbejdernes Side er sket skriftlig og mundtlig Henvendelse for at faa Forhandlingen fra 6. Februar fortsat. Jeg tillader mig derfor at forespørge den højtærede Minister, om han er vidende om, at Hr. Amt saaledes sidder Ministerens Ordrebestemmelse overhørig.

Der er tillige ved disse Forhandlinger et andet Forhold, som ikke er uvæsentligt, nemlig at de Forhandlinger, som eventuelt føres, ikke egentlig ere Forhandlinger, men en Parodi paa saadanne, idet Generaldirektøren møder med en færdig Forhandlingsprotokol, og der bliver stillet Arbejderne Tilbud; der bliver sagt: Saaledes have vi tænkt os, kunne De modtage dette? Og ville de ikke modtage det, ja saa sker der ingen Forhandling, der kan ikke modtages Ændringer. Det er altsaa ikke en saadan Forhandling, som man havde tænkt sig, men nærmest et fuldstændigt Ultimatum. Det er sikkert ej heller den Maade, som Hr. Trafikminister Hage i sin

Tid havde tænkt sig, da han paa Foranledning af Socialdemokraterne i dette Ting udstedte denne Ordrebestemmelse. Arbejderne ere blevne meget skuffede; de havde ventet, at en saadan Ordre, givet af et frihedsvenligt Ministerium vilde faa langt større Betydning for dem, end den i Virkeligheden har faaet, idet der ikke tidligere har været Paatale — eller Forhandlingsret. Derfor kunde jeg meget ønske, at den højtærede Minister vilde paatale denne Sag overfor sin Embedsmand, Generaldirektøren, saa at man ikke for Fremtiden nøjes med at have Forhandlingsret paa Papiret, men ogsaa har den i Virkeligheden; thi ellers er det jo ikke bedre end under den sidste Trafikminister i Højres Regering, Hr. Juul-Rysensteen. Da var det jo akkurat paa samme Maade: han vilde ikke taale Forhandling med Arbejderne, han vilde ikke tale med dem om Forhold, som laa dem paa Hjerte.

Samtidig med, at dette Andragende er indsendt for ca. 15 Maaneder siden, er al Lønforhøjelse ophørt. Forholdet har været saaledes nogle Aar, at der hver 1. Oktober og 1. April, altsaa hvert Halvaar, skete en Timelønsforhøjelse saavel af de laveste Lønninger paa 30—32 Øre som af dem paa den højere Lønning, saaledes at Forhøjelsen skete procentvis. Denne Lønforhøjelse er ogsaa falden bort fra den Tid, dette Andragende blev indsendt, saaledes at Lønforhøjelsen til 1. Oktober 1906, til 1. April 1907 og nu sidst til 1. Oktober 1907 er fuldstændig falden bort. Jeg ved ikke, om det er en Slags Straf fra Generaldirektøren, fordi man har tilladt sig at fremsende et beskedent Andragende om en Timelønsforhøjelse og om en Forkortelse af Arbejdstiden. Det har været et føleligt Tab for de Arbejdere, hvem der efter Tur kunde tilkomme en Timelønsforhøjelse, et Tab, som varierer mellem 75 og 125 Kr. om Aaret, og som, selv om der eventuelt i en nær Fremtid vil finde Forhandling Sted, ikke vil kunne opvejes eller erstattes. Timelønnen ved Statsbanerne staar jo ikke i Forhold til Timelønnen i den private Industri. Derfor var det ganske naturligt, at Arbejderne fremsatte dette Krav, og det vilde have været ganske naturligt, om de havde faaet dette saa beskedne Andragende opfyldt.

Der er ligeledes under 12. September 1906 indsendt et Andragende fra Smedene og Maskinarbejderne i København til Hr. Maskindirektør Busse med Anmodning om, at Timelønnen for Arbejdere, der udsendes til Arbejde om Bord paa Færgerne,